

OERKNAGERS

IN HET PREHISTORISCHE STADJE ROTSFORT WOONT GERONIMO STILSTONE, EEN KNAGER MET EEN VERWARDE VACHT EN EEN INTELLECTUELE UITSTRALING. SAMEN MET ZIJN VRIENDEN BELEEFT HIJ DE SPANNENDSTE AVONTUREN, ZOALS WORSTELN MET DINOSAURUSSEN EN VECHTEN TEGEN ANGSTAANJAGENDE SABELTANDTIJGERS!

DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWRAT

Alpino Hoogstetop is de beroemdste bergbeklimmer aller oertijden. Tijdens een klimtocht door de Walnootkloof verdwijnt hij spoorloos. De Stilstones laten hem natuurlijk niet aan zijn lot over en wagen zich met gevaar voor eigen muizenleven op de hoge bergtoppen. Maar dat is ook de woonplaats van ... de Verschrikkelijke Sneeuwrat!

ISBN 978-90-8592-321-3

9 789085 923213

www.geronimostilton.nl
www.geronimostilton.be
www.geronimostilton.com

De Wakkere Muis

9

G. Stilton

DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWRAT

OERKNAGERS

Geronimo Stilton

DE VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWRAT

Het was een kille winterochtend. Er lag een metershoge laag **SNEEUW** en een ijzig koude wind blies door de straten van Rotsfort. Mijn snorharen waren stijf bevroren.

**WEL ALLE DINOBOTJES,
HET WAS STEENKOUDE!**

Zoals iedere ochtend was ik op weg naar mijn werk. Ik had veel zin om een stukje te **BEITELLEN** in de beste oerkrant van ons tijdperk.

O, wacht. Ik heb me nog niet voorgesteld. Ik ben **GERONIMO STILSTONE**, de uitgever van

A vibrant, cartoon-style illustration of a winter landscape. In the foreground, a small orange mouse with a green scarf and a worried expression is running through a snowy, icy terrain. The ground is covered in snow and ice, with some small plants and rocks visible. In the background, there are tall, pinkish-red rock formations or mountains, some with snow on their peaks. The sky is a bright, clear blue, and there are many white, streak-like lines falling from it, suggesting a heavy snowfall or a blizzard. The overall scene is bright and colorful, with a strong sense of cold and winter.

BRRR...
HET IS STEENKOU!

het *Rotsforts Rumoer*. Dat is de meest gelezen **KRANT** van de hele oerwereld (eh... het is ook de *enige* krant van de hele oerwereld).

Goed, zoals ik al zei, was ik op weg naar de redactie. Ik trotseerde **WEER** en **WIND** om op tijd te komen. Ze hadden me daar nodig. Dus schuifelde ik over de bevroren

oevers van de Rotsfortse stroom en mijmerde over **KOEKJES** met slurfeel. Op kantoor had ik altijd een voorraadje staan voor **TUSSENDOR** (jammie). Het water liep me langs de snorharen bij de gedachte. En bevroor daarna meteen. Hm...

Ik ging zo op in de gedachte aan de koekjes, dat ik niet goed *uitkeek*. Voor mij op het pad lag een bevroren plas, die natuurlijk spiegelglad was. Ik zette mijn poot erop en schoof direct onderuit.

ZWOEEESSSSSSSSSSSSSSSSSS!

Met een noodvaart roetsjte ik zo de rivier in. Wel alle dinobotjes, het water was ijs- en ijskoud!

'HELP-BLUB!' gilte ik.

'IK VER-BLOEB! SNEL-BLBI!'

Ik maaide met mijn poten naar een ijschots die in mijn buurt dreef. Terwijl ik hangend aan het ijs uitpufte, voelde ik onder water iets aan mijn poten *KRIEBELÉN*.

'Hahaha... stop! Hihhi... hou daarmee op!

Huhuhu... ik kan niet tegen *Kietelen!*

In keek naar beneden en zag in het heldere water een hele school *toffeeosauruses*

zwemmen. Dat zijn de liefste, **knuffeligste** zoetwatervisjes van de oertijd. Met hun snoetjes en ruggen streken ze langs mijn poten.

‘Nee, **HAHAHA**, niet doen. Dat kietelt!

DAAR KAN IK NIET TEGEN!’

Ik hield het niet meer. Ik moest zo lachen dat ik de ijsschots wel moest loslaten. Vervolgens werd ik meegesleurd door de **STROMING** van de rivier.

‘O nee,’ kreunde ik, ‘straks sterf ik uit en ik heb mijn **TESTAMENT** nog niet opgemaakt.’ Maar precies toen ik dat zei, greep iets of iemand me bij een oor.

**WEL ALLE GEBEITELDE
STEENTABLETTEN!**

Dat deed keiveel pijn!

Daarna hoorde ik een stem die ik maar al te goed ken. **‘SUFMUIS!’** Hoe vaak heb ik je al gezegd dat je je testament moet opmaken als je de deur uitgaat?!’

‘Oma Wervelwind!’ riep ik opgelucht.

Oma trok me aan één oor uit het water.
‘Maar één ding moet ik je nageven. Dit doet
niet iedereen je na, zo in dat ijzige water
DUIKEN in hartje ijstijd.’

‘Och, eigenlijk... **TSJOE!**’

‘Misschien ben je dapperder dan ik dacht.’

‘Ik was uitge... **TSJIE!**’

HALFZACHT
FOSSIEL!

MAAR ... OMA ...

Nu trok oma me aan mijn
oor naar zich toe en zei: ‘Je
wil toch niet zeggen dat je
van dat stukje zwemmen

TSJOE! TSJIE! TSJOE!

VERKOUDEN

TSJIE! TSJIE! TSJIE! TSJIE!
bent geworden, TSJIE!
TSJOE! halfzacht fossiel? TSJOE!

Potjandino, oma
is beresterk. Ze
hield me zo stevig

vast dat het voelde alsof ik klem zat tussen de kaken van een krokosaurus met reuzenhonger.

***'OMA, LAAT ME LOS.
JE DOET ME PIJN!'***

Maar in plaats daarvan sleurde ze me aan mijn oor over de van de Rotsfortse stroom.

'Au! Wat doe je? Waar gaan we naartoe?' vroeg ik.

'Niet zo zeuren, Geronimo. Je bent **KEI-**

VERKOUDEN. Daar moeten we meteen

iets tegen doen. In mijn grot heb ik een perfect

 voor je.'

Pfff... ik had erger verwacht.

'Dank je, oma', verzuchtte ik. Ook al is ze soms wat hardpotig, mijn oma heeft een

hart van goud.

EEN BOODSCHAP IN SCHORS

Oma's **GROT** was keurig opgeruimd. Alles lag op zijn plek: drinkkommen netjes naast elkaar, bordjes op een stapel en al haar knuppels op een rijtje tegen de muur.

Zodra ik binnen was, plofte ik op een krukje voor de **OPEN HAARD**. Ik strekte mijn stramme poten uit naar het vuur om op te warmen. 'Aah, heerlijk.'

Intussen kwam oma de keuken uit met een dienblad. Er stond een geurende **K'OM'** munt-slurfeel op en een grote schaal beschuitjes met **STINKKAAS**. 'Zo', zei ze, terwijl ze het blad aan me gaf. 'Eerst eten en drinken.'

Van de kou trilde en bibberde ik nog steeds als een prehistorische **drilpudding** en ik kon daarom nauwelijks een woord uitbrengen.

‘D-dank’, bracht ik stotterend uit. ‘Z-zonder j-j...’
‘Stop!’ riep oma plotseling streng. ‘Je hebt iets op je **RUG!**’

Iets op mijn rug? Ik **DRAAIDE** me zo snel om dat de dampende kom slurfeel omkiepte en de **GLOEIENDHETE** inhoud over mijn poten gutste.

‘AUAUAU!’
HEET!’

EEN BOODSCHAP IN SCHORS

Oma lette er helemaal niet op en plukte iets uit mijn buitenvel. **'STIL, G.** Kijk. Het is een stukje **BOOMSCHORS** en er staat iets op. Een boodschap of zo.'

'Hoe bedoel je **EEN BOODSCHAP?**'

Oma Wervelwind las wat er in de boomschors was gekerfd:

**SNEEUWRAT GEVONDEN.
STA OP HET PUNT
OM UIT TE STERVEN.
HELP!**

ALPINO HOOGSTETOP

'Het is van Alpino Hoogstetop!' riep oma enthousiast.

Wat, ken je die nog niet? Daar komt dan **NU** verandering in! Alpino Hoogstetop is

wereldberoemd in Rotsfort. Een tijdje geleden deed ik een interview met hem, voor in mijn **K R A N T**. Hij stond op het punt om naar de Walnootkloof te vertrekken. Daar wilde hij de **VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWRAT**

gaan zoeken. Wij dachten allemaal dat het verhaal over die Verschrikkelijke Sneeuwrat een **fabeltje** was, maar nu had Alpino hem

blijkbaar toch gevonden!

Oma legde het stukje schors opzij en **ZUCHTTE**: ‘Hij bestaat dus echt.’

Ze **straalde** van kop tot staart.

Kreun, als **oma** zo keek ging het meestal mis.

HIJ BESTAAT ECHT!

Ik probeerde haar te **SUSSEN**. ‘Kom, kom. Het is heus niet zeker dat Alpino Hoogstetop dat heeft **GESCHREVEN**. Misschien hangt iemand de grapmuis uit.’

ALS BLIKKEN KONDEN DODEN ...

‘Natuurlijk is die boodschap echt!’ zei oma nors. ‘En wij gaan Alpino **REDDEN**. We hebben geen seconde te verliezen.’

Tja, er was geen vuursteentje tussen te krijgen: als **ALPINO** op die berg vastzat, moest hij gered worden.

MAAR MOESTEN WIJ DAT DOEN?!?

‘O, Geronimo, denk je eens in! Straks **ZIEN** we de Verschrikkelijke Sneeuwrat. In levenden lijve!’ Ik probeerde het voor me te zien ... en ik begon prompt weer over mijn hele lijf te **BIBBEREN**. De Verschrikkelijke Sneeuwrat in levenden lijve. Bij het idee alleen al stierf ik zowat uit!